

ישראל — ממעוף בחלל*
התנתקות

ובמוסדות אחרים. תבעו לבטל את ההחלטה הנבונה של שדי קולק ומסודות הביטחון — לאפשר לציבור הערבי הירושלמי להקים מצבות לזכר החיילים הערבים שנפלו.

„אלה אינן מצבות, אלא אנדרטות!“ זעקו עסקנים אלה — ובצוקותיהם שלהם אומרים הפכו את המצבות לאנדרטות.

ההגינות **המבוגרת**. פרשה זו כולה מראה רק דבר אחד: ההידרדרות הנפשית האיומה של חייה הציבוריים הישראלים, מאז מלחמת ששת הימים.

למחרת המלחמה כיבדו הכל את רצונם ואת גישתם של החיילים הקרבים. היתה זאת גישה המאמינה, שותרת שלום, כפי שהתבטאה בספר שיח לוחמים.

מאז עברו על הארץ שנה וחצי של הספה דמגוגית של שותרי מלחמות — מלחמות בהן מותו דמם של אחרים.

כיום נוצר מצב שבו נאלצים אנשים הגרים ונוכחים לגמגם ולהתנצל — כפי שגימגם והתנצל השבוע שדי קולק, שלא העז להגן כפה מלא על החלטתו הנכונה. ואילו הטיפוסים הפרימיטיביים ביותר, שעוד לפני שנה וחצי לא היו מעזים להראות את פניהם בפומבי, צועקים עתה בקול גדול בראשי חוצות.

דיעות

שני מכתבים

הפרופסור ראובן ירון (רוזנקרנץ), 44 ילדי וינה ומומחה למשפט המורח הקדום, הוא דיקן הפקולטה למשפטים באוניברסיטת ירושלים. נוסף לזאת הוא נמנה על פעילי „התנועה למען ארץ-ישראל השלימה“.

בשבוע שעבר קיבל ירון שני מכתבים. שניהם חתומים בידי קולגה שלו, הפרופסור מאיר פלסנר, 68, מרצה לתרבות האיסלאם באוניברסיטה העברית. מכתביו של פלסנר היו הכרות מלחמה, אולם לא בנושא אקדמי.

„כאשר מצאתי בדואר האוניברסיטה כרטיס הזמנה שמעליי מתנוסס שם, התנועה למען ארץ-ישראל השלימה, היה בדעתי להשליק אותו מייד לסל“, כתב פלסנר במכתבו היראשון. „אולם כאשר נוכחתי לדעת שאתה הסכמת להיות יושב-ראש של, כינוס מורים במוסדות להשכלה גבוהה... החלטתי לפנות לפחות אליך... כאיש אשר רעיון הצינונות המקורי והספור משמש נר לרגליו עד היום: כחוקר האיסלאם היוזע את המשימה הארוכה של המוסלמים בגרשו את היהודים מן הארץ... שנה אחרי 90 שנה אחרי כיבוש ירושלים, והמשוכנע שפיתרון בעיית השטחים ברוח „התנועה“ יקומם נגדנו לא רק (המשך בעמוד 16)

* ישראל וחצייהאי סיני נראים בבירור בקצה העליון הימני של התמונה.

במדינה

העם

החלל

מול

החללים

ישראל שקועה בצרות משלה — ואין העתה פנויה למאורעות המרגשים את לב העולם.

העולם עקב בנושמה עצורה אחרי מסע החללית האמריקאית אל הירח.

בישראל עורר מאורע זה רק התעניינות מועטה.

ישראל לא הביטה בחלל החיצון. היא הביטה בחלל שהיה מוטל על הארץ — סגן-אלוף צבי עופר, קצין בכיר נוסף שנספה במלחמה הזעירה שעל הגבול (ראה כתבה).

טבעי ומסוכן. מדינה השקועה במלחמה יומיומית, אינה יכולה לשתף את עצמה בשמחות העולם — אף לא כשהשימחה קשורה במאורע בעל משמעות היסטורית: יציאת האדם מכוח המשיכה של כדור-הארץ, הפריצה אל סביבתו של הירח.

זה טבעי, אך זה גם מסוכן.

כי בהיותה שקועה בצרותיה, מתנתקת ישראל יותר ויותר מן העולם. היא הופכת אי בהדרגה היא מאבדת את הכושר להבין את מחשבות העולם, אפילו כשאלה נוגעות אליה. ומכיון שהעולם אינו מסתכל בענייני ישראל במבט ישראלי, נדמה לישראל ש'העולם מתנכר לו'.

גם זה טבעי, וגם זה מסוכן.

חיילים

מול

חלמה

מעולם הם לא עמדו בצורה כה ברורה, אלה מול אלה:

בצד האחד — תפארת האומה, חיילי ה' צנחנים, שהבקיעו בגופותיהם את חזית ירושלים.

בעודם המומים עליידי הקרב האכזרי,

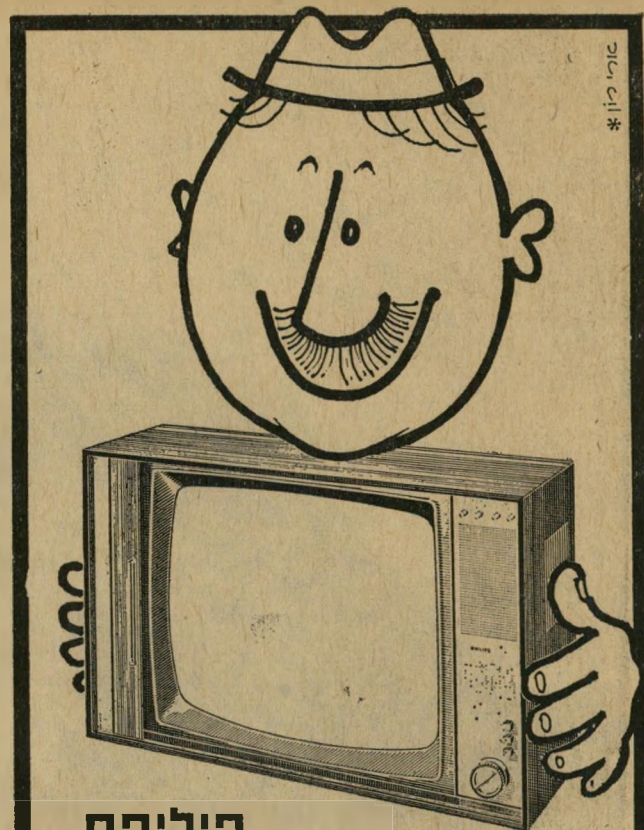

המצבה המאולתרת של הערבים*
התנצלות

כשמיטב חבריהם שנפלו עוד עמדו לנגד עיניהם — הקימו באופן ספונטאני מצבה מאולתרת לכבוד החיילים הערביים, שלחמו באומץ לב ונפלו באותו קרב עקוב-דם.

בצד השני — העסקנים המפלגתיים העל-בים, שרובם לא היו חיילים מעולם, ושאישי מהם לא היה מעולם חייל קרבי, אנשים שפרנסתם על שילחוב יצרים פרימיטיביים. אלה התאגדו השבוע בעיריית ירושלים

* נוסח השלם התקוע על הרובה ה' הפוך: „צבא ישראל — צה"ל — כאן קבורים 17 חיילים ירדניים אמיצים, 7 ביוני 1967.“

פיליפס
נמכר יותר
מכל מכשיר אחר
כי

PHILIPS
פיליפס תמיד עולה יותר

פרסום שפי חפה

בינואר 1969 סיפרו החדש של ח"כ אורי אבנרי

לחברי ומבקרי
מועדון מנדי ירושלים
הואילו נא לרשום לפניכם
מספר הטלפון החדש שלנו
28800
מנדי מועדון חברי
רח' הורקנוס ירושלים

פרסום ב'נאים ירושלים

לפי יסאנסון פייסופר

השריקה המסוכנת

הרבה אמונות תפלות תלויות בש' ריקה. שחקנים מאמינים כי שריקה בחדר-הלבשה מביאה מול רע. מל' חים סבורים, כי שריקה עלולה לה' ביא סערה והערבים קוראים לשרי' קה „זימרת השטן“. לא תמיד זה נעים אם שורקים אחריו ברחוב, אבל לפחות את יכולה לדעת שאת ראויה לכך, שכן רגליך נראות במלוא הדרן כשעליהן גרבוני חדי' שים ומרהיבים של „מרסי“. הגר' בונים של „מרסי“ הם היחידים המ' יוצרים בישראל ברמה אירופית אמ' תית ותפורים בשיטת „פולי פיי' שני“, להתאמה מושלמת לגופך. מחירם רק 4.50 ל"י, או 5.40 ל"י לגרבוני „מרסי“ בסריגת מחסום עוצרת-רכבות.

נשים מאמינות בנדי

Merzi